

Kofod-Svendsen (KRF):

Som en af dem, der har arbejdet med tekstlæsning hele livet, må jeg bare konstatere, at man kan formulere tekster sådan, at de er flerfortolkelige. Denne dagsorden kunne jeg godt have skrevet langt klarere, hvis det skulle have været, men jeg konstaterer, at den har fået en formulering, som er flerfortolkelig, og det var den konstatering, jeg gerne ville give udtryk for.

Statsministeren (Poul Schlüter):

I anledning af hr. Kofod-Svendsens forrige indlæg synes jeg, jeg bør bekræfte, at regeringen måtte anse det for ganske bemærkelsesværdigt og usædvanligt, at der efter de sidste kontakter med Kommissionen på regeringsplan, nemlig udenrigsministerens samtale med Kommissionens formand, Delors, i februar måned og regeringens udførlige svarskrivelse til Kommissionen i marts måned, hengik 15 måneder, før der udarbejdedes en åbningsskrivelse. Denne lange periode syntes jeg og mine kolleger var et signal, som vi ikke kunne undlade at tillægge nogen vægt.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg synes, det er en underlig afslutning, denne debat tilsyneladende får. Der er én sag, som overordnet er den vigtigste i denne debat, og det er: Hvorfor informerede regeringen ikke Folketinget om disse store betænkeligheder, som regeringens embedsmænd havde redegjort for? Det spørgsmål vil tilsyneladende hverken skatteministeren eller statsministeren svare på.

Jeg spørger for tredje gang, og hvis hverken statsministeren eller skatteministeren går op og giver et svar, synes jeg, det er det ringeste signal fra regeringspartierne side om, at de vil gå positivt ind i arbejdet i Udvalget for Forretningsordenen. Hvorfor informerede de ikke om den bekymring, som vi alle har læst side op og side ned om at embedsmændene har fremført? Hr. statsminister, hvorfor gav man ikke Folketinget den information?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Alle ministre fører dagligt mundtlige samtaler med hærskarere af embedsmænd om sager

nes forberedelse og behandling. I mange, mange tilfælde modtager embedsmænd notitser og notater af skriftlig karakter, men når ministrene som regeringsmedlemmer træder i kontakt med Folketinget, må det være ministrene, som bærer ansvaret – også for de vurderinger, som anlægges. Jeg kan sige, som jeg sagde i formiddags, at regeringen anlagde den vurdering, at der ikke var grundlag for bekymring med hensyn til ambilovgivningens forenelighed med EF-retten. Det var regeringens vurdering, den har vi naturligvis på regeringens ansvar fremlagt mundtligt for Folketinget og skriftligt i Skatteudvalget, og sådan må det være.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Statsministeren har givet ret i, at en minister i masser af situationer skal drage konklusioner efter at have fået nogle vurderinger, men det svar, som statsministeren nu har givet Folketinget og hr. Gade, kan næsten ikke andet end medføre dette nye spørgsmål: Kan statsministeren eller skatteministeren forklare, hvorfor der er så stor modstrid imellem de juridiske vurderinger og de bekymringer, som er kommet til udtryk i embedsmændenes skrivelser og notater, og det svar, som skatteministeren har afgivet til Folketingets Skatteudvalg, og som konkluderer, at regeringen ingen bekymring havde? Hvordan kan en regering nå til den konklusion, at den ingen bekymring har, når regeringens eksperter og rådgivere på det område, det handler om, har store bekymringer?

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Tak for statsministerens svar. Det er regeringens ansvar, der er det væsentlige, og her er det, at ministeransvarlighedsloven kommer ind i billedet. Problemet for skatteministeren og vel også for statsministeren efter udtalelserne her er, at en minister ikke må fortie oplysninger af væsentlig betydning for Folketingets behandling af en sag. Jeg er ikke i tvivl om, at det var af væsentlig betydning for sagen, at Folketinget ikke fik de oplysninger; forløbet bagefter har vist, at det var væsentlige sager.

Vi kommer nok ikke længere i dag, men det er vel det spørgsmål, vi må arbejde grundigt videre med i Udvalget for Forretningsordenen.